

André András

APÁM MEGRÓJA A GYÜLEKEZETET, EGYBEN TARTÓS NÉMASÁGOT ÜZEN

Az idők méhe tán egy érett, sárga körte kivájt belseje, egy feketébe hajló, mélykék festékkel bemázolt körtéé, melyben rostsálak izzanak, belső Nap süti, míg a gyümölcs héjára az elveszett, rozsdás zsákvarrótú deres petéket rak.

Ősz végi vagy téli este volt; állok a konyhai ládán, fürdetés után, anyaszült meztelenül.

Ötéves vagyok, Zsuzsi, Ernő bátyám lánya három.

Meghitt, *fűszeres ólzsivaj* (néha egy-egy dévajabb, fölcsapó nővér-nevetés taréjos hulláma loccsan a lámpafénybe), ember-nyelvezetre lefordított *angyalszöveg* forr takarékon... A felnőttek az aszú-szegénység csillogó borát töltögetik magukba, ízlelni lehet az együttlét *mindörökké*-hangulatát.

Kortyolgatják visszafogott, föl-fölizzó szomjúsággal, s szürcsölgetve persze. De hamarost fölébrednek: Zsuzsi már alattam-előttem áll, mindent tudó vigyorgással

legyintgeti mutatóujjával a *billentyűm*; „mi ez itt, mi?, mi ez itt?“, és hatékony

hátszéllel, anyja nevetésével támogatva bátorodik, a büntethetetlen mosoly zsírja majd-kibuggyan száján.

Én nem tudom: van olyan, hogy színarany, gyilkos szégyen? Lehet.

De hát ki bántott meg? Üvöltök, ordítok, minden gátat letiporva.

Nem túl hamar, de elül, meg-megcsillanó, kebles poharak aljára hül a nevetés,

anyám levesz a ládáról, ölelem őt, ölelem, *lészünk ketten egy testté*, bőrébe szisszenve elpezseg szégyenem.

Apám *szelíden* megrója a *gyülekezetet*, ám egyben tartós némaságot üzen – még most is néz rám, mint akiben a libikókázó kétely a meggyőződés oldalára billent; *ez a gyerek már tényleg nem kellett volna...*

NEM LEHETETT ELÉG

Hogy könnyű dolguk lett volna velem szüleimnek, bizonyára túlzás,
de mindenesetre könnyebb, mikor (higany-vérű, izgulens, utóvéd
gyerekecske,

Lajos bátyám szerint egyszerűen Hazudós-Tagadós Viribjancsi) már
csak én boldogítottam őket otthon.

Apám így is be akarta varrni néha a számat,
anyám pedig sokszor a sírásig *elérzékenyült*.

Voltak azonban vidám napocskák, vidám napocska-töredékek, nem is
oly ritkán,

ugyanis mindkettőjüknek akadt némi hajlama (különösen apámnak,
aki paripát

szégyenítő nyihogásban teljesedett ki néha) *elbogatellizálni* a velág
tökéletesen zárt, ám huplis *köreit*.

Ugyan hogy ugorhattam volna félre, s főleg miért, a csipkés tréfák
nyomán meggyúlt jókedvük elől?

Ó, a meghitt, *nyári* pince az úrnek *alján*, egymásra rímelő, nevetve
összezsengő

triászunkkal, melyet el nem sodorhat sosem az időóceán!

Olykor magunkban is, egymáson derültünk –
a csodatévő humorból nem lehetett elég...

ÖRÖKKÉVALÓSÁG-FORGÁCS
EGY ELŐSZOBÁBAN

A Papa, feleségem édesapja, mikor már valóban beteg lett,
meglehetősen vegyes érzelmeket váltott ki belőlünk, melyek két
alappilléren álltak: a részvétünkén a betegsége, és a dühünkén, tarka
alakításai miatt.

Grimm doktor, aki már szinte házról házra szálló, jóságos *Grimm*-madár vala, régi-régi ismerősként járt a családhoz, s ilyenkor megtört, szelíd, mégis határozott hangján kérlelte *Árpikámat* egy kicsit több türelemre.

Én mindig élvezettel figyeltem, ahogy szűken vízszint alá lejtette az injekciós tűt, csudálatos tartalmát egy csepp erejéig *megvéreztetve*.

Egyszer, tán váratlanul fölvilranó, kétélű pillanattól vezéreltetve, visszafogott kajánsággal fűzött *lábjegyzetet* a szurihoz:

„nna, *Árpikám*, most visszakapsz egyet abból a sok fölbökésből, amivel a *Jajácskát* (Mama) illetted...”

Jajácska volt, ki legelőbb rötyörészni kezdett, de mindannyian rövidesen követtük példáját, beleértve természetesen a *recsegő* páciens is – annyi bizonyos, hogy betegséggel pár percig senki nem gondolt, csodát mívelt a doktor, csodát.

Szárnyak